

Martin Bahulík

# CESTA POMSTY

aneb

## VZPOMÍNKY NA ŽIVOT



# CESTA POMSTY

ANEB

VZPOMÍNKY NA ŽIVOT

Martin Bahulík

Děkuji všem přátelům za chvíle klidu, pohody  
a zábavy.

Děkuji mé korektorce za pomoc a pevné nervy.

## PROLOG

Tato kniha je sestavena z rukopisů nalezených při vykopávkách nedaleko chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. V hrobě neznámého rytíře byla objevena malá truhlička s až neuvěřitelně zchovalými pergameny. Při důkladném prozkoumávání se zjistilo, že text je psaný napůl latinsky a napůl staročeštinou. Díky skvělé a zdlouhavé práci badatelů ze spolku přátel středověku se podařilo text zrekonstruovat a přeložit do jazyka srozumitelného pro dnešního čtenáře. Ponořte se tedy do vyprávění muže, jenž psal v průběhu několika let tyto řádky, a oddejte se kouzlu starých časů. Věřte, že čtete skutečné příběhy, které se v dobách dávno minulých mohly skutečně stát...

## KAPITOLA I.

Vím, drahý čtenáři, že rozpravy o životě těsně před smrtí asi nebudou moc veselé. Budou spíš nudné, pravděpodobně smutné. Ale nemám jinou možnost, jak zaznamenat otisk svého života na tomto světě, než použít ořezaný husí brk, inkoust a list pergamenu, který jsem si vyprosil od kněze za poslední své mince. Ano. Zlaťáčky, stříbrňáky a další lesklé penízky, které se neustále točí a kutálejí. Bez nich se nedá žít. A já, já už nebudu potřebovat nic. Slyším zpoza mříží, umístěných v díře vysoko nad mou hlavou, jak na nedalekém nádvoří dělníci pod vedením purkrabího staví pódium pro poslední dějství divadelního představení jménem život. A já, já budu mít sólo...

Těžce polykám, když si uvědomím, co mě brzy čeká. Těžce polykám a zároveň se směju té absurdní frašce, kterou mi Bůh dal do vínku.

Všechno vlastně kdysi taky začalo na představení pro prostý lid na nádvoří tohoto hradu. Tenkrát byl ale hlavním hercem pro mě bezejmenný lupič, který měl pod mečem kata přijít o hlavu. Byl jsem tenkrát ještě malý chlapec. A nechápal jsem, jak lidé mohou dobrovolně přihlížet těm hrůzám, kterými končily všechny tyto výstupy vrahů, lupičů, podvodníků a jiných zločinců, pod skvělým vedením režiséra jménem Smrt.

Dnes však, s jistým sebestředným, pohrdavým a zálibným úsměvem ve své zbídačelé tváři, musím uznat, že ve smrti musí být

i něco krásného. Vím, že je to zvrácené, ale třeba to jednou pochopíte, až dočtete tyto řádky.

Ano, přál bych si žít, ale v mém současném stavu považuji smrt za vysvobození. I když bude, jak předpokládám, krutá, dlouhá a bolestivá. Ostatně za své skutky si nezasloužím nic jiného. Máchnutí mečem, svist chladné ocele, která mi přetne míchu někde uprostřed krku tak, abych nic necítil, ještě než se má padající hlava dotkne prachu a špíny na nádvoří, by bylo za mé skutky příliš snadné. Ne. Ne. Já si život vychutnám plnými doušky až do konce. Mučení, řezání, čtvrcení, vytahování vnitřností. Lámání kostí a kloubů. Milosrdné mdloby a oživování studenou vodou. Užít si každičkový nerv v mém těle, který bude jistě bolet. Ukrutně bolet. Ale zasloužím si to.

Čtvrcení zaživa. Hrůza, která mě čeká, a hrůza, která před léty v mých očích způsobila, že teď sedím v nejčernější kobce krásného hradu. Zbitý, hladový, krvavý a pln bolesti, která mi připomíná, že život ve mně stále ještě je.

Bohužel.

## KAPITOLA II.

Vraťme se ale na začátek, můj důvěrníku. Do dob, kdy zločinec, který ti píše tyto řádky, pevně svíraje husí brk mezi svými polámanými prsty, byl ještě hoch sotva odrostlý matčině prsu. Nebo spíš matčiným prsům.

Má matka totiž, jak si pamatuji, měla krásná prsa a já si z nich rád brával tu blahodárnou teplou tekutinu i v době, kdy jsem měl už všechny zuby. Dokud měla mléko, chodil jsem pít. Taková byla doba.

Obydlí, kde jsem vyrůstal, bylo na okraji vesnice těsně sousedící s hradem. Možná by bylo přesnější říct, že bylo až za okrajem vesnice. Byl jsem – a stále jsem – parchant, který se narodil katovi. Jsem katův syn. Musel jsem se se svou rodinou stranit ostatních. Každý se bál našeho stavení a do hradu nebo do vsi se smělo jen za určitých podmínek. Ano, v našem kraji bylo plno lotrů, takže práce i peněz bylo dost. Ale nikdo se nechtěl kamarádit s katem, katovou manželkou nebo katovým děckem. Byli jsme osamoceni uprostřed krásného a živého kraje. Rej sedláků, mířících na pole za vesnicí, i kupců, kejklířů a potulných rytířů, jdoucích na hrad nabídnout své zboží, služby a umění, nebo tuláků jen bloudících krajem byl vždycky velký. Pamatuji si na nepřeberné množství podivných tváří. Přesto jsem byl pořád sám. A mí rodiče, i když to nedávali najevo, také.

Inu, katovská rodina. Rodina, která nemá právo na normální život.

Léto tenkrát bylo už blízko svého konce. Slunce pálilo a kraj se radoval z vysoké úrody. A lid se radoval z dopadení hledaného

loupeživého rytíře, který přepadával na lesních cestách kupce, okrádal je a mnohokrát vraždil. Pravda je, že kdyby se mu kupci nepostavili do ruky s mečem, kopím či dýkou, pravděpodobně by přišli jen o váčky s mincemi a možná nějaké zboží. Tvrdil tenkrát, že vraždit nechtěl.

Byla sobota a my jsme mohli díky blížící se popravě jít mezi všechen lid do hradu zcela beztravně. Otec se smířoval s odloučením od běžných lidí čím dál hůř. Každý večer usnul pod stolem zesláblý silnou medovinou, kterou matka vždycky dokázala sehnat v množství, které by záviděl i královský sklep. V malém dřevěném domě o dvou místnostech to pro mě jako malého kluka nebylo snadné. Každý večer sledovat opilého otce, jak se sápe na mou matku, která se mu odevzdá zcela bez jakékoliv lásky. Jen proto, aby byl klid a já mohl klidně spát. Stejně to nešlo. Otcovy opilecké noci byly plné hlasitého chrápání. To je možná důvod, proč jsme neměli nikdy doma jedinou myš. Je ale pravda, že matka se o domácnost starala velmi dobře. Dbala na čistotu. Není se čemu divit. Jako dívka z chudé rodiny si bídu a špínu užila za mlada dost.

Ale zpátky k tomu osudnému dni. Otec si ráno přebrousil svůj velký obouruční meč. Tedy pokoušel se, ale byl stále opilý. Cestou do hradu několikrát málem upadl a jeho promluvy k nám nedávaly smysl. Nebylo jim rozumět. Na cestě, kde bychom už mohli potkat nějaké vesničany, si otec nasadil červenou kápi, značící, že je vykonavatel rozsudku, který pan purkrabí před dvěma dny vynesl nad loupeživým Otou.

Ota, vysoký a obtloustlý muž, jenž žil na nedaleké tvrzi, se však dnes nehonosil kroužkovou zbrojí a třípytivými prsteny. Byl ve špinavých spodkách a roztrhané košili.

Vlastně podobně jako já dnes. Ale já dnes nejsem důležitý. Důležitý jsem já tenkrát.

Když jsme prošli hradní branou, otec zamumlal něco o tom, že se večer uvidíme, nechal nás s matkou pod klenbou hradní brány, kde byl dobrý výhled na popraviště, a šel se postavit ke špalku. A čekat. Meč zapíchl ostřím do země a snažil se držet balanc. Včera toho vypil až moc.

Dav na nádvoří postupně houstl. Když se nádvoří zaplnilo lidmi, z mohutných dubových vrat okovaných černými železnými pláty vyšel v doprovodu ozbrojenců purkrabí. Jeden z ozbrojenců vedl v okovech muže, který věděl, že další ranní slunce už nikdy neuvidí. Ozbrojenci se rozestoupili do řady pár kroků za mým lehce se pohupujícím otcem. Jeden z nich přivedl odsouzence před otce a kopím ho bouchl přes nohy, aby si klekl.

V davu se někdo zasmál. Někdo zabučel a na odsouzence začalo létat množství hnijících potravin. Zkažená jablka, šlichta, co ani prasata nechtěla jíst, a drobné kameny. Odsouzenec zasviněný hnijícím ovocem se rozplakal. Dav se rozesmál ještě víc. Má matka popravu nesnášela. Nechtěla ani, abych je viděl já. „Smrt, obzvlášť násilná, není pro děti,“ říkávala vždycky, když se s opilým otcem hádala večer před popravou. Otec trval vždy na tom, abychom s matkou byli vidět a užili si jeho slávu. Já jsem to tak tenkrát nebral.

Byl jsem rád, že mohu vidět víc než jen náš dvorek a čtyři stěny domku, kde jsem se narodil.

Před dav předstoupil purkrabí. Gestem ruky si vynutil klid a dav jej poslechl. Bylo to mrazivě zvláštní. Doteď nešlo přes šum davu a pokřiky nadávek vůči trestanci slyšet vlastního slova. Najednou je absolutní klid. Je slyšet jen sténání zločincovo. Z čela mu teče těsně nad okem pramínek temně rudé krve. Ránu mu způsobil kamenem hoch, který nebyl o mnoho starší než já. Když ho zasáhl, hlasitě se zasmál a jeho matka ho pochvalně pohladila po vlasech. Purkrabí spustil monolog a vysvětlil lidem, proč muž přijde o hlavu. Nutno podotknout, že na rozdíl ode mě má rytíř Ota štěstí. Jeho rytířství mu umožňuje rychlou smrt stětím. Žádné mučení.

Škoda, že se mi za můj život nepodařilo žádné rytířské ostruhy získat. Možná bych se tak netřásl...

Purkrabí vyslovil posledních pár vět. V davu to zajásalo. Lidé se těšili na další smrt. Rytíř Ota se třásl a pod jeho nohama se objevila louže žluté tekutiny. Strach. Tváří v tvář smrti se i rytíř, který léta válčil v bitvách pod vlajkou našeho krále, může bát. Sám vím, že když si uvědomíte, jak málo vám zbývá času, je nemožné zůstat klidný. Srdce buší jak šílené. Ledový pot teče proudem. Smrt není snadná...

Dva ozbrojenci odsouzence přemístili před otce a zařadili se do řady k ostatním. Dodnes slyším ta slova purkrabího. Slova, jež změnila díky otcově alkoholismu celý můj život. A život mé matky bohužel taky.

„Kate, konej vůli soudu,“ zaznělo hřmotným hlasem nádvořím.

Ota se třásl a otec do svých rukou pevně uchopil těžký obouruční meč. Napřáhl se. Meč letí vzduchem. Ota sebou strachem trhl. Za normálních okolností by to otce nerozhodilo a zvládl by trajektorii meče upravit tak, aby Otovi upadla hlava a jeho tělo bezvládně spadlo na zem. Chlast způsobil bohužel něco jiného.

Meč se zasekl do Otova ramene a oddělil mu paži od těla. Nádvořím zazněl odsouzencův hlasitý výkřik.

Ota přepadl na bok a jeho bolavé zaúpení se promísilo s pološilným smíchem. Věděl, co bude následovat.

Dav začal pískat a vtrhl na popravčí místo.

To, co následovalo, se mi nikdy nevymaže z paměti. A dá-li mi Bůh ještě chvíli času, dozvíš se to i ty, drahý čtenáři...

### KAPITOLA III.

Slyším kroky strážných. Modlím se k Bohu, aby tentokrát vynechali mou celu. Každodenní bití a mučení je vysilující. Chtějí zlomit mou duši. Mé lidství. Ale to se jim nepodaří. Doufám. Kroky se přibližují. Klep. Klep. Strážný v doprovodu kata zaťukal pokovanou dřevěnou holí na vrata mého vězení. Třesou se mi ruce. Klíč se prodírá zámekem a s hlasitým cvaknutím západky odemyká. Vrata se otvírají. Vchází ozbrojenec v kroužkové zbroji a modro-bílém varkoči. Když vidí, jak se klepu, zašklebí se. Snažím se svůj třas ovládnout, ale dosáhnu jen toho, že si jednou třesoucí se rukou chytám druhou a třesu se stejně.

„Ahoj. Chyběl jsem ti?“ ptá se ironicky ozbrojenec. Udělá dva kroky ke mně. Podívá se mi do očí. Nasaje pach z mé cely a odplivne se. Udeří mě rukou do slabín a já padnu bolestí na kolena. Potom mě jeho železné rukavice udeří do obličeje.

„Na něco jsem se tě ptal!“ vykřikne s úderem. Krev z prasklého rtu mi zaplaví ústa. Snažím se vstát ze země. Rána holí do zad mě však omráčí. Ležím na zemi, neschopen pohybu, a rozmazaně sleduji, jak si nade mě rozkročmo stoupá a stahuje kalhoty. Jeho moč mi „omyje“ celý obličej. Vyplivuji krev smíchanou s močí z pusy a těžce dýchám. Můj trapitel se škodolibě směje.

„Dobře ti tak! Když nevíš, že máš na mé otázky odpovídat, budeš dostávat speciální tresty...“ Znovu se zasměje a kopne mě železnou botou do břicha. Nevydržím to a pomůčím se.